

RECEIVING CROWNS THAT SHALL NOT FADE

Jesus once proclaimed: *“Whoever shall confess Me before men, him will I confess before My Father Who is in Heaven . . .”* One such confessor was ST. ZENOBIAS, a physician who healed many freely by the power of God. Because of his virtue, he was consecrated Bishop of Aegae. Another was his sister, ST. ZENOBIA, as seen on today’s cover. Both were martyred in the year 285 during the reign of Emperor Diocletian.

Since Bishop Zenobias was active in preaching the Gospel of Christ and doing works of charity for his flock, it is not surprising that he was summoned before the pagan magistrate during the times of persecution of Christians. The magistrate put it straight: *“You have one of two choices – LIFE or DEATH. Life, if you bow before our idols in worship; and death, if you reject them.”* Zenobias publicly confessed his faith in Christ and refused to worship idols. He was then subjected to torture. During this, his sister Zenobia left the crowd of onlookers, turned to the magistrate, proclaiming, *“I, too, am a Christian, and together with my brother confess the Lord Jesus Christ . . . together with him I am ready to suffer and die.”* And so they both suffered, and fell asleep in the Lord, after which other Christians came and buried their bodies with great honor.

Бр.11

WEEKLY PARISH BULLETIN

№.11

13. Ноембар 2016.

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА

СВ.СИМЕОН МИРОТОЧИВИ

175 NW 154th St, Miami FL 33169

305.944.6890

Протојереј-Ставрофор Милан М. Крстић

cell: 305.333.4484

protamilan@yahoo.com; protamilan@gmail.com

ДНАШЊА ЧИТАЊА

ЕВАНЂЕЉЕ: Лк. 8, 5-15; АПОСТОЛ: Гал. 2, 16-20;

СУТРА ЈЕ ПРАЗНИК:

СВ. КОЗМА И ДАМЈАН

Бесребреници и чудотворци. Браћа по телу и по духу, родом негде из Азије, од оца незнабошца и мајке хришћанке. По смрти оца њихова мајка, Теодотија, посвети све време и труд, да синове своје васпита и подигне као истините хришћане. И Бог јој поможе, те синови њени израстоше као две слатке воћке, и као два светилника света. Беху научени лекарској вештини, и бесплатно помагаху болесним, не толико лекаријама, колико именом Господа Исуса Христа. И беху прозвати безмездним врачима, тј. бесплатним лекарима, јер бесплатно лечише и тако испунише Христову заповест: бадава примисте, бадава дајите (Мат. 10, 8). Толико беху опрезни у бесплатном лечењу људи, да се Козма истински наљути на брата свог Дамјана, што овај узео три јајца од неке жене Паладије, и нареди Козма, да после смрти његове не сахране га до брата му Дамјана. У ствари Дамјан свети не

узео та три јајца као награду за то што он исцели болесну Паладију, него што га ова закле Пресветом Тројицом, да узме та три јајца. Ипак по смрти њиховој, у месту Фереману, беху заједно сахрањени сходно открочењу Божјем. Беху ова браћа света чудотворци велики и за живота и после смрти. Некоме тежаку при спавању увуче се змија кроз уста у стомак, и имаше бедни човек у највећим мукама издахнути, да у последњем часу не призва у помоћ св. Козму и Дамјана. И тако прослави Господ за увек чудотворством оне који Њега прославише на земљи вером, чистотом и милошћу.

У СРЕДУ ПРОСЛАВЉАМО ПРАЗНИК:

СВ. ВЕЛИКОМУЧЕНИК ГЕОРГИЈЕ

Овога дана празнује се пренос моштију св. Георгија из Никомидије у град Лиду Палестинску, где пострада у време цара Диоклецијана. Страдање овога дивног светитеља описано је под 23. априлом. Пред смрт своју умоли св. Георгије слугу свога, да му узме тело по смрти и пренесе у Палестину, одакле му и мајка родом беше, и где имаше велико имање, које раздаде сиромасима. Слуга тако и учини. У време цара Константина буде сазидан у Лиди красан храм св. Георгија од стране побожних хришћана, па приликом освећења тога храма пренесу се у њ мошти светитељеве, и ту сахране. Безбројна чудеса догодила су се од чудотворних моштију св. Георгија, великомученика Христова.

ПАЖЊА!!! Пошто Празник пада у Среду, слави се посно!

Желимо да захвалимо породици Даринке и Драгане Пајовић за даривани данашњи ручак, који су наше вредне Сестре припремиле.

THE
BEST WAY
TO HAVE
LAST
WORD IS TO
APOLOGIZE.

У Среду је празник ЂУРЂИЦ - Св. Литургија почиње у 10 сати

РАСУЂИВАЊЕ

Ако ко не узме крста својега и не пође за мном, није мене достојан, рече Господ (Мат. 10, 38). Св. преп. муч. Тимотеј Есфигменски (29. окт.) био је најпре жењен човек и имао је две кћери. Доцније када се као монах беше решио да пострада ради Христа, и већ приговорљен за пут на страдање, умоли он игумана за благослов, да може свратити у своје село Кисане, те да се види и опрости и са својим кћерима. Игуман му то не дозволи из бојазни, да га тај сусрет са кћерима не разнежи и не одврати од мучеништва за веру. Но село Тимотејево лежало је на путу за Пропонтиду, куда се Тимотеј беше упутио. Када би у своме селу, он сретне једнога комшију свога, поразговара са њим и поздрави преко њега кћери своје. Узалуд га позиваше комшија, да сврати и види се са кћерима, и да се одмори. Тимотеј се опрости и журно измаче својим путем. Чуше кћери од комшије за оца свога, па појурише да га виде. И сад се показа један редак и величанствен призор. Кћери журе да стигну и загрле оца свога, а отац бега од својих кћери, да се не би огрешо о заповест игумана свога. Кћери брзо а он брже. Кћери журе у загрљај родитељу своме, а Тимотеј бежећи од њих жури у загрљај – смрти. Кћери се уморише и очајне вратише, а отац измаче. Пред смрт своју умоли Тимотеј духовника Германа, да сврати у његово село и извести кћери његове о кончини његовој мученичкој. Герман поруку изврши. Турци посеку Тимотеја, и тело му баце у реку, а Герман успе само да узме са мученика једну одећу, с којом дође у Кисане, нађе кћери Тимотејеве, исприча им јуначку смрт оца њихова, и показа им одећу његову.

БЕСЕДА

о уверности праведника да неће умрети

Нећу умријети, него ћу жив бити, и казивати дјела Господња (Пс. 117, 17).

Ко може рећи: нећу умријети? Онај ко се држи живог Господа. Ко може поуздано тврдити: него ћу жив бити? Онај ко види живог Господа пред собом. Енох и Илија не умреше, него бише узети у живот бесмртни. Господ их узео по милости Својој а за доказ људима живота бесмртнога. Христос Господ умре и васкрсе по сили Својој а за доказ људима васкрсења из мртвих. Апостоли и светитељи помреше, но многи од њих јавише се из онога света по човекољубљу своме а за доказ људима живота вечнога. Тако и они који бише узети и они који умреше живе са васкрслим Господом Христом у царству бесмртноме. Нећу умријети, него ћу жив бити – говорио је цар Давид с великом поузданошћу, мада је живео на земљи пре васкрсења Господњега и објаве општега васкрсења праведника. Још с већом поузданошћу треба сваки од нас хришћана да говори тако: нећу умријети, него ћу жив бити, јер васкрсли Господ темељ је вере наше, и јер очи наше видеше и уши наше чуше више, много више, неголи очи и уши цара Давида. После Крста Христовога ђаво је постао као дим; а после васкрсења Његовог смрт је постала као магла, кроз коју се излази на сунчано поље бесмртности. Благо оном, браћо ко се удостоји жив бити и казивати дјела Господња!

Св. Владика
Николај